

Tantsukingades sündinud

"Tantsimine on mind mu kodumaast alati eemale viinud, sest mujal on rohkem võimalusi," ütleb Itaaliast Miami ja Los Angelese kaudu **Estoniasse jõudnud **balletisolist** Andrea Fabbri.**

Et tantsimine ja eriti just **ballett** on tema kutsumus, teadis Andrea juba kuueaastaselt. Ja seda kõike tänu filmile "Billy Elliot",

Millisest Itaalia nurgast sa Eestisse jõudsid?

Olen pärit Emilia-Romagna maakonnast Lugo-nimelisest väikelinnast. Terve mu pere on seal sündinud, vanemad elavad ka praegu Lugos, graafilisest disainerist vend aga Londonis. 13-aastaselt kolisin Põhja-Itaaliasse Veneetsia lähedale, et seal **balletikooli** minna. Tol ajal käisin tihti vahepeal kodus, aga kui 15. eluaastal Miamisse kooli läksin, siis ma enam muidugi nii tihti koju ei sattunud. (Naerab). Üldse käin viimasel ajal Itaalias vähe, **ballett** on mind mu kodumaast alati kuidagi eemale viinud, sest mujal on lihtsalt rohkem võimalusi.

Kuidas sa enda jaoks **balleti avastasid, kas see oli midagi konkreetset, mis sind selle vastu huvi tundma pani?**

Tegelikult küll, nimelt film "Billy Elliot". Mäletan, kuidas mind võlus selle viimane stseen, kus peategelane laval hüppab. Ega ma ei teagi, mis mind täpselt paelus. Oli see koreograafia, tähelepanu keskpunktis olemine või hoopis tõdemus, kui vabalt tantsijad end laval tundsid, aga pärast "Billy Elliotti" nägemist tahtsin seda kõike omal nahal kogeda. Ja kohe! Ema viiski mind siis eri tantsutundidesse, proovisin hip-hopi, kaasaegset tantsu ja lõpuks **balletti**. Sain kohe aru, et see on minu jaoks õige, ometi oli siis vaid kuuene!

Õppisin **balletti** hästi väikeses koolis ja hoiame oma tollase **balletiõpetaja**, imearmsa inimesega, siiani ühendust. Muide, tema aitas mind ka jalaprobleemist üle - mul olid tollal lampjalad ja õpetaja rääkis sellest mu vanematele. Läksime siis kohe arsti juurde ja kümneselt saadeti mind operatsioonile. Siis tantsisin veel mõnda aega mõnuga, kuni ühel hetkel tundsin, et mul on **balletist** kõrini. Üritasin spordi ja akrobaatikaga tegeleda, aga kuidagi jõudsin ikka **balleti** juurde tagasi.

Kuidas sa ikkagi Eestisse sattusid?

See on huvitav ja natuke kurb lugu. Pärast Miami kooli võeti mind kohe Los Angeles **Ballet**'sse nn õpipoisiks ja ma olin muidugi pööraselt õnnelik, sest Ameerikas on ju välismaalasena raske tööd saada, juba ainuüksi viisa pärast.

Esimese aasta järel sain ametikõrgendust, mis oli samuti väike ime, sest tavaliselt seda enne teist aastat ei pakuta. Pikendasin siis uuesti oma viisat, aga kaks päeva enne uue hooaja algust sain teada, et seda töökohta pakuti tegelikult veel nii umbes kuuetele inimesele, aga välja valiti vaid üks. Teised lasti lahti. Aga mu viisa kehtis Los Angelese **balletiteatris** töötamiseks ja niisama ma sinna jääda ei saanud. Saatsin umbes viiskümmend meili Ameerika eri **balletikompaniidesse**, sest arvasin ikka veel kindlalt, et just sellel maal on minu koht. Olen Ameerikast alati unistanud ja Los Angelesest paremat paika poleks lootagi osanud. Aga läks teisiti, nii et langesin täitsa masendusse, sest igalt poolt tulid vaid äraütlevad vastused.

Kus said saatuslikuks mu probleemid viisaga, kus oli uus hooaeg just alanud, kus kohad täis ja nii edasi. Arutasin asja oma Miami kooli õpetajaga, eestlase Meelis Pakriga, kes mind suvel ka Itaalias juhendas. Ütlesin talle, et mind lasti Los Angelese balletiteatrist lahti, ja selle peale ta rääkiski mulle Eesti Rahvusballerist. Olin sellest tegelikult varem ka sõpradelt kuulnud, aga see tundus mulle alati nii-i-i kauge koht. Aga Meelis lubas oma healt sõbralt Toomas Edurilt uurida, et ehk neil on inimesi vaja. Olles ise tantsija, sai Meelis mu sandist olukorrast hästi aru. Saatsin Toomasele mõned oma videod ja oma suureks üllatuseks saingi vastuseks lepingu. Mitu kuud segadust, ebakindlust ja teadmatust, ja nüüd äkki kindel koht, kuhu minna! Jõudsin siia 2016. aasta oktoobrikuus.

Mis rolle sa seni tantsida oled jõudnud?

Olen tantsinud Siegfriedi “Luikede järves”, mis on mu täielik lemmik! Eelmisel aastal tegin esimese suure rolli “Oneginis”, tantsisin Lenski osa. Isegi mu ema tuli mind vaatama, see oli imeline kogemus. “Medeas” tantsisin, selle itaallasest koreograaf töötab ka La Scalas, nii et tema balletis pearolli saada oli ka väga eriline. Tiit Helimetsa “Lõng” oli kihvt protsess.

Balletipoisid unistavad üldiselt enamasti Siegfriedi ja üldse kõikide nende printside rollidest. Mina ei unista mingist kindlast rollist, tähtis on pigem ballett ise.

Eelistad sa klassikalist või modernset tantsu?

Klassikalised tunduvad mulle loomulikumad, aga mul on nüüd piisavalt ka kaasaegse balleti kogemust, et end selleski mugavalt tunda. Olulisim on eneseväljendus, sest see jääb inimestele kõige paremini meelde. Tahan alati, et inimesed näeksid seda ilu. Eriti praegu, kui ballett pole enam populaarsuse tipul. Minu meelest võiks olla, sest kogu selle ilu taga on nii raske töö. Aga balletist tehakse üha enam ja enam filme, nii et seda tööd on hakatud rohkem tähele panema.

Mainisid, et ema käis sind vaatamas. Kas su pere käib sul tihti külas? Mida nad üldse arvavad sellest, et sa väikeses Eestis suurt karjääri teed?

Mu etendusi nad kahjuks liiga palju ei näe. Saadan neile videoid ja kui vähegi võimalik, tulevad nad siia ka. Aga see pole odav lõbu, pealegi on nad niigi juba nii palju mu karjääri rahaliselt toetanud. Ma ei kujuta ette ka, kui palju nad on pidanud tööd tegema, et mind siia saada.

Nii et nad toetavad su valikut?

Muidugi, nad on igati imehead vanemad! Olen saanud alati teha, mida soovin, nad pole kunagi mu huvidele ei öelnud ega vastupidi - sundinud mind tegema midagi, mida ma ei taha. Samas nad mõistavad, et balletitantsija karjäär võib olla üsna lühike ja et mul peaks igal juhul olema ka mingi varuvariant. Ema on mulle korduvalt öelnud, et ükskõik mida ma ka teha otsustan, nemad toetavad mind ikka.

On sul varuvariant olemas?

Põhimõtteliselt võiksin kõike teha! Olen servapidi isegi modellindusega tegelnud. Ballett on andnud mulle hea rühi, distsipliini... kõik vajalikud oskused.

Elasid Miamis, Los Angeleses, mitmes Itaalia linnas ja nüüd Tallinnas. On need paigad ka sind ennast kuidagi muutnud?

Absoluutselt. Ameerikas olin täiesti teine inimene. Küll koolile väga pühendunud, samas alati kõige jutukam, püüdsin kogu aeg nalja teha... kõvasti hüperaktiivsem, ühesõnaga. Kuigi üks see võis ka vanusest tuleneda. Tallinnas on juba ilm täiesti teistsugune. Ööelust rääkimata! Ma ei käi enam nii palju väljas, mis on ilmselt hea. (Naerab.) Siin keskendusin rohkem tööle, sest tahtsin tõestada, et mind ei lastud lahti sellepärast, nagu ma poleks piisavalt pingutanud või oleksin halb. Tahtsin näidata, eelkõige iseendale, et hoolimata vallandamisest võtsin ma end kokku. Nii et Tallinn tõmbas mu hüperaktiivsust vähemaks. Olen nüüd veidi reserveeritum.

Kui palju ballett üleüldiselt su harjumusi on muutnud?

Väga. Mitte keegi, kes balletiga professionaalsel tasemel tegeleb, ei ela n-ö tavalist elu. Ohverdada tuleb palju. Suvel, kui teised puhkavad, teeme meie veel intensiivsemalt tööd ja trenni. Olen suvel käinud Londoni kuninglikus balletikoolis, Hispaanias... Perega olemiseks jääb suvel vähe aega, kui mööda maailma tantsid.

Oled tantsinud lavadel üle maailma. Kas eri lavad panevad sind end teistmoodi tundma või teistmoodi tantsima?

Kindlasti. Lavad on nii ajaloolised. Tunnetan kõiges ajalugu, kas või siinsetes kostüümides. Mõtlen alati, kes seda kostüümi varem kandnud on, kes sel laval varem tantsis, kes mu rolli varem tantsis. Moskva Suure teatri laval tantsimine oli täielik unistuse täitumine. Seal tundsin end küll uhkelt ja peenelt. See oli nii suur. Bolshoi, noh! Maria teater Peterburis samamoodi. Tunnetasin kogu seda ajalugu ja vene kultuuri sügavalt.

Eestlaste kohta öeldakse ikka, et oleme kinnised ja vaoshoitud. Millised on sinu muljed?

Siiatulek oli mulle suur elumuutus küll. Ma ei teadnud siin ju mitte kedagi. Paari inimesega sain tuttavaks, aga kuna ma eriti väljas ei käinud, jäi suhtlus soiku. Aga et kinnised...? Hm, mulle tundub, et natuke mõjutab seda ilm ka. Ses mõttes, et Hispaanias näiteks lähevad kõik päikesega väljaja neil tekib rohkem võimalusi inimestega tutvumiseks. Siin päris nii ei ole. Olen ka kuulnud, et eestlased ainult tunduvad kinnised, kui juba jutule saad, võivad nad rääkima jäädagi.

Kus sa Eestis kõige paremat Itaalia toitu oled saanud? Tohid sa üldse pitsat ja pastat vitsutada või pead figuuri hoidma?

Kõige itaaliapärasemat toitu olen Tallinnas saanud vanalinna restoranis Pulcinella. Viisin oma ema ka sinna, tema kiitis samuti heaks. Mu ema on nüüd restorani itaallasest omanikuga isegi Facebookis sõber. (Naerab.)

Mu enda toitumisharjumused on ilmselt natuke teistsugused kui keskmisel inimesel, aga mulle see sobib. Pärast rasket trenni või etendust on jube palju toitu vaja, see on tähtis.

Kas sul mingeid viperusi ka laval juhtunud on? Ja mis üldse on need asjad, mis valesti võivad minna?

Absoluutselt kõik võib valesti minna. Kostüümiga võib midagi juhtuda, kingad katki minna, ise liigselt higistada... Higistamisega on veel see värk, et siis hakkab meik sulama ja silma voolama ning see ajab kohutavalt kipitama. Muusika võib vale olla, orkester võib valesti mängida täpselt samamoodi nagu tantsijad valesid samme teha.

Vigastused muidugi, ka mul on üks suhteliselt õnnetu õnnetus olnud. Käisin oma esimeses balletikoolis õppides heategevuslikul üritusel, tegin enne õhtust etendust proovija kuna lava polnud kõige parem ega suurem, tantsisin oma põlve paigast. Lebasin kaks kuud kodus ega saanud tagasi kooli minna, see mõjus raskelt. Vedas, et midagi hullemat polnud.

Ja sammud ununevad mõnikord laval ära, kui tantsid ühe perioodi jooksul mitut balletti. Mul püsivad koreograafiad õnneks hästi meeles, nii et tihti need sassi ei lähe.

Kauaks sa Eestisse plaanid jääda?

Olen üsna püsimatu loomuga, aga siin olen veel ka järgmisel hooajal, nii et neli aastat saab kindlalt täis. Mu elus on nii palju muutunud ja tunnen, et Tallinn on mulle nende kahe aastaga nõnda palju andnud, kes teab, võib-olla on mul veel avastamist. Mul pole kuhugi kiiret. Siin on hea olla, leidsin endale ideaalse korteri, sain üsna varakult nooremsolistiks...

Teatris on paljudel näitlejatel oma väikesed rituaalid, mida nad enne lavale minekut teevad. Kas sinul ka?

Mulle meeldib nii palju rahulikult olla ja puhata, kui võimalik. Tulen teatrisse üsna hilja, et mitte enne etendust liiga vara kohal olla ja üle mõelda ning endale stressi tekitada. Puhkan, süüa, võib-olla käin vannis. Suuri rituaale pole.

Balletikostüümid on üsna edevad, milline on su suhe moega nii üleüldiselt?

Ma ei tea moest palju, aga austan seda kui kunstivormi väga. Hindan ilu ka laiemas plaanis.

Otsaga tagasi Itaalia juurde tulles, kas sa sealt midagi igatsed ka?

Ausalt öeldes tundub mulle, et olen Itaalias endas vähem ringi reisinud kui mujal maailmas. Ma pole kunagi näiteks Lõuna-Itaalias ega Roomas käinud. Täitsa lõpp, eks? Ma tunnen, et Itaalias pole minu jaoks peale mu vanemate midagi. Räägin oma vanematega iga päev ja näen, et neil on minust raske eemal olla, sest nad ei näe mind kasvamas. Sellepärast on ka natuke raske koju minna, sest vanemad ei tea enam, kes ma olen, ja nad pole sellega harjunud. Nii et jah, Itaalia on ilus ja tore, aga minu jaoks on seal vaid mu vanemad ja mälestused.